

*Pasaulis kupinas nesibaigiančių rūpesčių,
Ir tik viena aš sklidina Tavim!
O Viešpatie, jei tu egzistuotum mūsų pasaulyje,
Visi rūpesčiai išnyktų, pasitrauktų šalin.
Bet kadangi pasaulis per daug prisikaupęs rūpesčių,
Aš jame nerandu vietos Tau!*

*Aš parduočiau visas saules, mėnulių
Ir žvaigždes šio pasaulio
Tik tam, kad galėčiau nusipirkti nors vieną
Nuostabųjį Tavo Žvilgtelėjimą,
O Beribio Švytėjimo Viešpatie!
Būk maloningas ir pažerk į mano išsiilgusią širdį
Keletą spindulėlių.*

*Pasaulio žmonės naktį išeina šokti ir dainuoti tamsoje,
Šviečiant žemiškai šviesai ir grojant žemiškai muzikai.
Tik aš viena sėdžiu Palaimos sūpuoklėse,
Linguodama pagal savo vidinį Švytėjimą ir Melodijos ritmą.*

*Kadangi man teko patirti tavo Didingumą, o Viešpatie,
Negalėčiau pamilti nieko kito šiame pasaulyje.
Apgaubk mane savo Begaliniu Gailestingumu.
Per amžius! Amen.*

Iš Vyriausios Mokytojos Ching Hai eilėraščių rinkinio
“Nebylios ašaros”

Gyvenimo anapus paslaptis

*Vyriausiosios Mokytojos Ching Hai paskaita
1992m. birželio 26d.
Suvienytosios Tautos, Niujorkas*

Sveiki atvykę į Suvienytųjų Tautų būstinę. Prašome kartu sukalbėti maldele pagal savo tikėjimą ir padėkoti už tai, ką turime, kas mums duodama, bei išreikšti troškimą ir viltį, kad nepriteklių prispaustiesiems būtų duota taip, kaip ir mums duodama; karo pabėgėliai, karo aukos, kareiviai, vyriausybių vadovai ir žinoma Suvienytųjų Tautų vadovai sugebės įvykdyti tai, ką jie nori, ir gyvens vieni greta kitų taikoje.

Mes tikime, kad mums bus duota tai, ko mes prašome, nes taip pasakyta Biblijoje. Ačiū!

Jūs žinote, kad šiandieninės paskaitos tema yra “Anapus šio pasaulio”; man nesinorėtų su jumis kalbėti apie šį pasaulį, visa tai jūs jau žinote. Tačiau už šio pasaulio horizontų yra kiti dalykai. Turbūt nesuklysiu manydama, kad visiems čia susirinkusiems būtų įdomu apie tai sužinoti. Tai nėra kažkas tokio, ką naujai priimtas į mūsų gretas ką tik pasakojo apie stebuklus ar fantastinius dalykus, kuriais neįmanoma patikėti. Tai puikiai moksliskai paaiškinami, logiškai suprantami ir svarbūs dalykai.

Visi mes esame girdėję apie įvairių religijų Biblijose ar Rankraščiuose minimus septynerius dangus, apie įvairius sąmonės lygmenis, apie Dievo Karalystę viduje, apie Budos Prigimtį, ir t.t. Tai keletas dalykų, kurie mums žadami anapus šio pasaulio vartų. Tačiau tik nedaugeliui žmonių prieinama tai, kas žadama šiuose

Rankraščiuose, labai nedaugeliui. Nedrįsčiau teigti, jog nė vienam, tačiau kad tik nedaugeliui - tai tikrai. Jei palygintume su visais pasaulyje gyvenančiais, žmonių, kuriems yra tekę pabuvoti Dievo Karalystėje arba kaip mes vadiname “ten, anapus šio pasaulio vartų”, yra tik vienetai.

Jei jūs esate Amerikoje, be abejonės turite didžiules galimybes pasiskaityti begales knygų, apie dalykus, egzistuojančius kitame pasaulyje. O ir kai kurie iš amerikiečių sukurtų filmų nėra gryna fantastika. Tokių, beje, yra susukę ir japonai. Šių filmų kūrėjai, matyt, buvo skaitę knygų, parašytų tokių žmonių, kuriems nusišypsojo laimė pabuvoti anapus pasaulio vartų ar savo akimis žvilgtelėti į Dievo Karalystę.

Tad kas gi slypi toje Dievo Karalystėje? O kodėl mes turėtume sukti galvą dėl Dievo Karalystės, juk esame ir taip jau pakankamai apsikrovę darbais šiame pasaulyje, turime geras darbo vietas, saugius namus, mus mylinčius žmones, ir t.t.? Būtent todėl, kad jau turime visa tai, turėtume pasirūpinti ir Dievo Karalyste.

Suprantu, kad skamba per daug religingai, kai sakome “Dievo Karalystė”. Iš tiesų, tai juk tik kažkuris aukštesnis sąmonės lygis. Senaisiais laikais žmonės sakydavo, kad tai dangus, bet šiandien mes galime įvardinti tai, pritaikydami mokslinius terminus, ir teigti, jog tai yra kitoks, aukštesnis žinojimo, išminties lygis. Ir tai mums būtų pasiekama, jei tik žinotume kaip.

Taigi, pastaruoju metu Amerikoje esame girdėję apie naujausią išradimą – žmonės pagaliau sukūrė mašiną, kuri gali perkelti jus į “samadhi”. Ar esate ją išbandę? Juk ją jau galima nusipirkti Amerikoje. Kainuoja tik nuo 400 iki 700 dolerių, priklausomai nuo pageidaujamo sudėtingumo lygio. Girdėjau kalbant: “Ji skirta tinginiams, nenorintiems medituoti, kurie tetrokšta nedelsiant atsidurti “samadhi” būsenoje”. Na, jei jums neteko apie tai girdėti, trumpai papasakosiu.

Sako, kad tokia mašina gali jums padėti pasiekti atpalaiduotą, nesuvaržytą protinių galių būseną; tokią nesuvaržytą

būseną, kurioje jūsų protinių gebėjimų koeficientas (IQ) pakiltų iki aukšto lygio. Tai reikštų aukštą žinių ir išminties lygį, kuris jums pasiekiamas, ir jį pasiekus jūs jaustumėtės nuostabiai, ir pan. Tokioje mašinoje groja rinktinė muzika, muzika iš aplinkos, tad jums reikalingos ausinės, be to, jums tikriausiai pritaikys elektros sroves, kaip stimuliantą, taigi regėsite spiginantį žybsėjimą ir jums prireiks apsaugos akims. kažkas ant ausų, kažkas ant akių, ir viskas! Tiek nedaug, kad galėtumėte pasiekti “samadhi”. Puiku! Ir tik 400 dolerių. Labai pigu! Tačiau mūsų “samadhi” dar pigesnė, ji nieko nekainuoja, o be to, ji amžina. Amžina! Ir nereikia jos pakrauti baterijomis ar elektra, nereikia įjungti ir išjungti; ir dar – mašina gali sugesti, ir jums tektų ją taisyti. Mūsų siūlomą atvejų to neprisireiks.

Bet, jei ši dirbtinė šviesa ir dirbtinė muzika galėtų mums pagelbėti tapti tokiais atsipalaidavusiais ir išmintingais (o ji turėtų tai padaryti, skaičiau apie tai laikraštyje, pati nesu to išbandžiusi; todėl ši mašina tokia geidžiama ir taip graibstoma, bent taip girdėjau); ir net jei šie dirbtiniai dalykai galėtų suteikti tokį atsipalaidavimo lygį ir proto galių koeficientą, ar galite tuomet įsivaizduoti kaip tam tikslui galėtų pasitarnauti kas nors tikro, nedirbtinio? Tas tikrasis dalykas egzistuoja tik anapus, tačiau jis pasiekiamas kiekvienam, tereikia panorėti. Tai vidinė Dangiškoji Muzika ir vidinis Dangiškasis Garsas. Priklausomai nuo šios Muzikos, vidinės Šviesos ir vidinės Muzikos intensyvumo, mes galime pasistūmėti anapus link ir panirti į gilesnį supratimo lygį. Manychiau jog tai visiškai paaiškinama fizikos dėsniais. Jūs norite nuskraidinti raketą už gravitacijos ribų? Tam reikalinga stipri stumiamoji jėga. Be to, jai skriejant dideliu greičiu, ji išskiria šviesą. Taigi, kai mes dideliu greičiu keliaujame anapus, manau, mes taip pat galime spinduliuoti Šviesą ir girdėti Garsą.

Tas Garsas – tai kažkokia Vibracinė Jėga, stumianti mus aukštesnių lygių link, tačiau tą ji daro be jokio triukšmo, be didelių

rūpesčių ir jokių išlaidų, nesukeliant jokio diskomforto tam, kuris tai patiria. Štai koks yra kelias anapus link.

O ar ten, anapus, geriau nei mūsų pasaulyje? Viskas, ką galime ir ko negalime įsivaizduoti. Tai sužinome tik patyrę. Niekas kitas negalėtų mums atsakyti į šį klausimą tiksliau nei mes patys. Tačiau siekiant šio tikslo, turime būti atkaklūs ir nuoširdūs iki galo, nes niekas to nepadarys už mus. Tai neįmanoma panašiai kaip ir tai, jei kas nors kitas už jus dirbtų, o jūs gautumėte atlyginimą, arba kažkas kitas pavalgytų, o jūs jaustumėtės sotus. Taigi, vienintelis kelias – asmeninė patirtis. Galime klausytis begalinių pasakojimų tų, kurie yra patyrę, tačiau juk neįgysime iš to didelės patirties. Galbūt jus aplankys patyrimas vieną kartą, keletą kartų ar net užtruks keletą dienų; tai priklauso nuo galių to žmogaus, kuris patyrė Dievą. Tuomet jūs galite išsvysti šiojią tokią Šviesą ar girdėti kažkokį Garsą, bet tai nesitęsia labai ilgai. Taigi, turime tai patirti ir padaryti patys.

Anapus mūsų pasaulio yra daugybė įvairių kitų. Pavyzdžiui, kad ir tas, kuris yra truputėlį aukščiau virš mūsų. Tai, ką vakarietiška terminologija išsireiškus vadiname Astraliniu pasauliu. Astraliniame pasaulyje yra net šimtas su viršum įvairiausių lygių. Kiekvienas iš tų lygių yra savarankiškas pasaulis. Tai atspindi mūsų supratimo lygį. Kaip kad studijos universitete; kiekvienas kursas, kurį mes ten būdami įveikiame, reiškia, kad mūsų supratimas apie universitete dėstomas disciplinas vis prasiplečia, kol pagaliau, po truputėlį priartėjame prie baigiamojo momento.

Astraliniame pasaulyje pamatysime įvairių taip vadinamų stebuklų, galbūt būsime suvilioti stebuklais, o galbūt mums patiems nutiks stebuklai. Mes galime išgydyti ligonius, kartais galime matyti dalykus, kurių kiti žmonės negali pamatyti. Mes turime mažiausiai šešias stebuklingas galias. Galime matyti anapus įprastinių ribų, galime girdėti anapus erdvės ribų. Atstumas mums nieko nereiškia. Ir tai vadinama dangaus ausimis ir dangaus

akimis. Be to, galime matyti tai, ką žmonės galvoja, kas jų mintyse, ir dar daug ką galime matyti. Šias galias mes kartais įgyjame, kai patenkame į Pirmąjį Dievo Karalystės Lygį.

Ir, kaip jau sakiau, Pirmajame Lygyje yra dar daug kitų įvairiausių lygių, kurie pateikia mums kur kas daugiau staigmenų nei žodžiais būtų galima aprašyti. Pavyzdžiui, po inicijavimo, kai medituojame ir esame prie pirmojo lygio, mes tuomet jau turime daug daugiau sugebėjimų. Tuomet mumyse išsivystys literatūrinis talentas, kurio anksčiau neturėjome. Tuomet mes žinosime daug dalykų, kurių kiti žmonės nežino, ir kuriuos gauname kaip dovanas iš dangaus. Kartais jos ateina finansiškai pavidale, kartais pasireiškia mūsų karjeros plotmėje, o kartais dar kaip nors kitaip. Mes pasijuntame sugebantys kurti eilėraščius ar tapyti paveikslus, žodžiu, daryti tai, ko anksčiau net negalėdavome įsivaizduoti sugebą. Tai ir yra Pirmasis Lygis. Mes net galėtume kurti tokias eiles ar rašyti tokias knygas, kurių stilius būtų nuostabus. Anksčiau mes galbūt buvome rašytojais, tačiau tik neprofesionaliais, o dabar... dabar mes iš tikro galėtume rašyti. Štai tokią materialią naudą galime gauti tuomet, kai esame Pirmajame Sąmoningumo Lygyje.

Tiesą sakant, šie dalykai, - tai ne Dievo dovanos. Jie yra mūsų vidiniame danguje, ir tik todėl, kad mes juos pažadiname - jie atgyja. Tada mes ir galime jais pasinaudoti. Štai tiek informacijos apie Pirmąjį Lygį.

Taigi, artėjame link aukštesniojo lygio ir pradėdame matyti daug kitų dalykų, pasiekiamo daug kitų dalykų. Žinoma, dėl laiko stokos, negaliu išpasakoti visko. O be to, koks tikslas klausytis visų tų nuostabių dalykų apie pyragėlius ir saldinius, jei taip ir negalėsi jų paragauti. Todėl aš jums tik “sužadinsiu apetitą”, o jei užsimanysite jų paskanauti, tai jau bus kita šneka. Tikrąjį valgį galėsime pateikti vėliau. Taip! Bet tik tuomet, jei to užsimanysite.

Dabar mes jau pakylėjame iki Antrojo Lygio (vadiname jį “Antruoju” tik tam, kad supaprastintume reikalus). Nagi, nagi, Antrasis Lygis! Tikriausiai dabar mes turėsime dar daugiau sugebėjimų nei Pirmajame, įskaitant ir stebuklus. Bet labiausiai stebinantis pasiekimas Antrajame Lygyje,- iškalbingumas ir sugebėjimas diskutuoti. Niekam nepavyktų įveikti žmogaus, pasiekusio Antrąjį Lygį, nes jis įvaldęs neribotą iškalbingumo galią, o jo intelektas – pasiekęs viršūnę.

Daugelis žmonių, turinčių įprastinius protinius sugebėjimus ir vidutiniškus IQ, negali prilygti tokiam individui, nes jo IQ smarkiai pakilo. Tačiau ne tik fizine smegenų veiklos prasme (nes jos labiau išlavintos), bet ir mistiškosios Galios prasme; tai dangiškoji Galia, išmintis - ją mes turime paveldėję savyje. Dabar ji pradeda atsiverti. Indijoje žmonės šį lygį vadina “Buddhi”, o tai reiškia intelektualinį lygį. Taigi, kai jūs pasiekiate “Buddhi” - tampate Buda. Žodis “Buddha” ir kilo iš žodžio “Buddhi”. Ir jis puikiai atspindi tai, kuo Buda pasižymi. Tačiau tai dar ne viskas. Aš nesiruošiu supažindinti jus vien tik su Buda, nors šia tema dar būtų galima kalbėti ir kalbėti...

Taigi, daugelis žmonių vadina nušvitimą pasiekusį asmenį Buda. Jeigu jis nėra pažinęs pasaulių anapus Antrojo Lygio, jis gali labai didžiulis juo esąs. Taip, tik pamanykit, juk jis yra gyvas (living) Buda, o jo mokiniai galėtų didžiulis, vadindami jį Buda. Bet iš tiesų, jei jis pasiekia tik Antrąjį Lygį, kuriame jis gali matyti bet kurio pasirinkto žmogaus praeitį, dabartį ir ateitį, ir kuriame jis turi absoliučią iškalbą, tuomet tai dar ne Dievo Karalystės pabaiga.

Niekam nederėtų didžiulis sugebėjimu nuspėti praeitį, dabartį ir ateitį, nes tai pagal vakarietišką terminologiją yra žinoma kaip “akašinė” registracija. Praktikuojantys jogą ar kitą kokią nors meditacijos formą supras, ką reiškia “akašinė” registracija. Tai kažkas panašaus į biblioteką, tokią kaip turime čia netoliese, Suvienytųjų Tautų buveinėje, o joje – knygos visomis kalbomis, arabų, rusų, kinų, anglų, prancūzų, vokiečių, viskas jūsų

bibliotekoje greta, visos kalbos. Jei sugebėtumėte skaityti visomis kalbomis, žinotumėte viską apie šalis, kuriose jomis kalbama. Taip ir tas, kuris pasiekė Antrąjį Lygį,- jis supras, nes jis gali interpretuoti kiekvieno individo modelį labai aiškiai, taip kaip jūs matote savo paties biografiją.

Antrajame Sąmonės Lygyje galime įgyti dar daug kitų dalykų. Tačiau pasiekus Antrąjį Lygį, tai jau tampa fantastiška, jis (pasiekusysis) yra gyvas Buda, nes jis atvėrė “Buddhi”,- intelektą. Čia sužinome daug dalykų, iš kurių daugelio net nesugebėtume įvardinti. Čia mums gali įvykti bet kuris iš stebuklų, norim mes to ar nenorim, nes mūsų intelektas tik atsivėrė ir tiesiog žino, kaip susisiekti su aukštesniuoju gydančiu/pasveikimo šaltiniu, šaltiniu, kurio pagalba mūsų gyvenimas sutvarkomas sklandžiau ir geriau. Mūsų intelektas arba “Buddhi” atsivėrė, taigi jam prieinama tampa bet kokia informacija iš praeities ar dabarties, kurios jam gali prireikti tam, kad galėtų sutvarkyti, ar kažkaip pertvarkyti, ar kaip nors kompensuoti už tai, ką esame praeityje padarę netaip. Kad galėtų ištaisyti klaidą ir paversti mūsų gyvenimą geresniu.

Pavyzdžiui, tarkim, kad kokiu nors poelgiu, patys nenorėdami, įžeidėme kaimyną, ir mes to nežinotume. Tačiau mes tai žinome. Labai paprasta! Jei nežinotume, kaimynas su mumis nekalbėtų, vis ką nors iškrėstų mums už nugaros, kad pakenktų mums, ir vis dėl nesusipratimų, dėl to, ką negero mes jam padarėme. Tačiau dabar mes žinome, kodėl taip nutiko. Taigi, labai paprasta. Mes galime nueiti pas kaimyną, arba galime jam paskambinti, arba galime surengti pobūvį, pasikviesti jį ir išsiaiškinti nesusipratimus.

Viskas klostosi labai panašiai mums atvykus į intelektualinį lygį – mes automatiškai, tai yra, be jokių paaiškinimų, be žodžių suprantame visus šiuos dalykus, ir tyliai, be žodžių juos sutvarkome, arba galime susisiekti su kokiu nors galios šaltiniu, kuris galėtų mums padėti sutvarkyti šiuos reikalus, kad mūsų gyvenimo būdas taptų geresniu, kad mūsų gyvenimo upė

tekėtų sklandžiau. Taigi, mes kiek įmanoma sumažiname skaičių tų nelaimingų nutikimų, nepageidautinų situacijų ar nepalankių aplinkybių, kurios priešingu atveju apkartintų mūsų gyvenimą. Taip! Taip! Todėl, kai atvykstame į Antrąjį Lygį, čia jau prasideda fantastika.

Tačiau, tai, ką aš jums paaiškinau, yra moksliskai pagrįdžiama, labai logiška, ir nereikia manyti, kad jogas ar medituojantis žmogus yra kažkokia mistiška būtybė ar ne šios žemės gyventojas. Jie yra žemiškos būtybės, kaip bet kuris iš mūsų, tik labai tobulos, nes jie žino, kaip to pasiekti.

Amerikoje sakoma, kad viskas priklauso nuo pažangios technologijos, “žinojimo kaip padaryti, kad būtų gerai”, tad viską galima išmokti. Tiesa? Mes galime išmokti viską. Todėl šioje, mokslo apie pasaulį anapus srityje, mes taipogi galėtume daug ko išmokti. Gal skamba ir gana keistai, tačiau kuo aukštesni dalykai, tuo jie paprastesni. Kur kas paprastesni nei visi tie sudėtingi matematiniai klausimai ir uždaviniai vidurinėje mokykloje ar koledže.

Antrajame Lygyje taip pat yra įvairių lygių. Paaiškinsiu juos trumpai, nes negaliu gilintis į visas dangaus paslaptis. Beje, jūs jas sužinosite, kai leisitės į kelionę drauge su Mokytoju, jau patyrusiu tokią kelionę. Taigi, tai ne paslaptis. Tačiau dabar, jei mes sustosime kiekviename lygyje, kuris savo ruožtu susideda iš daugybės lygių ir sublygių, užtruksime labai ilgai; per ilgai. Tad kartais Mokytojas tik perveda jus greitai nuo vieno lygio į kitą. Labai greitai. Cakt, cakt, cakt! Nes jeigu jūs nežadate tapti Mokytoju, jums ir nereikia žinoti tiek daug. Nuo gausybės naujos informacijos jums paprasčiausiai galva susisuktų. Todėl Mokytojas jus tik prabėgom perveda per juos ir sugrąžina jus atgal namo. O ir tokia kelionė užtrunka ilgokai. Kartais net ištisą gyvenimą. Tačiau nušvitimas ateina momentaliai, tuojau pat.

Bet tai tik pradžių pradžia, kaip ir įstojus į universitetą. Pačią pirmą dieną jūs jau esate studentas. Iki mokslų daktaro

laispnio jums dar labai toli. Šešeri, ketveri ar gal net dvylika metų studijų. Tačiau universiteto studentu jūs tapote iškart, jei tai tikras universitetas, ir jei jūs į jį įsirašėte, jūs tikrai labai trokštate tapti universiteto studentu. Taigi, abi pusės turi bendradarbiauti.

Analogiškai, jei, pavyzdžiui, užsimanome keliauti po pasaulius anapus, tiesiog tarkime šiaip sau, dėl įvairumo, kadangi Niujorke jau nebėr kur nuvykti, mes jau viską žinome apie Manheteną, Long Beach (Ilgąjį paplūdimį), “trumpąjį” paplūdimį ir visus kitus paplūdimius. (Nuaidi juokas). Įsivaizduokim, kad dabar mes norime nuvykti į kokią nors nežemišką vietelę pasižiūrėti, kas ten vyksta. Sutinkate? O kodėl ne? Mes juk mokame didžiulius pinigus vien tam, kad pasimaudytumėme jūroje, kokiame nors Majamyje, Floridoje, tai kodėl negalėtumėm kartais aplankyti kitokius pasaulius, esančius anapus mūsų kojos, ir pasižiūrėti, kaipgi atrodo mūsų kaimyninės planetos, kaip tenai gyvena žmonės. Aš tame nematau nieko keisto. Argi ne taip? Tai tik šiek tiek ilgesnė kelionė, ir ji ne fizinė; tai protinė, dvasinė išvyka. Du keliavimo būdai. Kaip logiška ir lengva suprasti.

Dabar mes jau Antrajame Lygyje. Ką dar turėčiau jums pasakyti? Tai štai kaip mes ir toliau gyvename šiame pasaulyje. Bet mes turime žinių ir taipogi pažįstame ir kitus pasaulius, nes mes keliaujame.

Kaip kad jūs, tarkime esate amerikietis, ar bet koks kitas pasaulio pilietis, ir keliaujate iš vienos šalies į kitą, nes vis norite sužinoti, o kaipgi ta kita, ir dar kita kaimyninė šalis atrodo. Be to, drįsčiau spėti, kad daugelis jūsų, esančių čia, Suvienytosiose Tautose, kilę ne iš Amerikos. Ar ne? Na taip, atspėjau. Taigi, jūs dabar jau žinote tą patį dalyką. Mes galime keliauti į kitą planetą ar kitą gyvenimo lygį tam, kad suprastumėme. Kadangi atstumai milžiniški, mes negalime ten nueiti ar nuskristi raketa, net negalime sėsti į NSO.

Kai kurie pasauliai yra daug toliau nei NSO galėtų nuskrieti. NSO! Neatpažintas objektas. Skraidantis objektas, na

taip, valio! Bet dabar, mes jau turime savyje “susisiekimo priemonę”, kuriai joks NSO negalėtų prilygti. Tai mūsų pačių siela. Kartais mes vadiname ją dvasia. Mes galime skraidyti ja, ir nereikalingas joks kuras, nėra jokios policijos ir eismo kamščių, nėra visiškai nieko. Tad netenka nerimauti, kad gal vieną gražią dieną arabai ims ir susigalvos neparduoti mums naftos, (girdisi juokas) nes mūsų “lėktuvėlis” yra ekonomiškai nepriklausomas, savarankiškai pasikraunantis. Ir niekada negendantis, na nebent mes patys nesąmoningai ar per neatidumą sugadiname jį, nusižengdami visatos taisyklėms, pažeisdami dangaus ir žemės harmoniją, nors to galime labai lengvai išvengti. Ir jei jums bus įdomu sužinoti, mes papasakosime kaip.

Pavyzdžiui... bet noriu nuraminti, kalbėsiu glaustai, sutinkate? Aš nesu pamokslininkė. Ir nesijaudinkite - netempsiu jūsų į bažnyčią. Tai bus tik pavyzdys.

Visatoje yra tokių dėsnių, kuriuos mums būtų privalu žinoti. Lygiai taip, kaip vairuojant mašiną turime mokėti eismo taisykles. Raudona šviesa – stokit! Žalia – galite važiuoti! Važiuokite kaire, važiuokite dešine puse, ir t.t. Greitkelis – leistinas greitis toks ir toks! Taigi, fiziniėje visatoje turime labai paprastas taisykles ar dėsnius. Pasaulyje anapus mūsų šoko nėra jokių taisyklių. Mes laisvi. Laisvi piliečiai! Tačiau, kad taptume tokiais, mums reikia patekti anapus. Ir kol mes vis dar gyvename šiame pasaulyje, fiziniame kūne, kiek tai įmanoma privalome laikytis taisyklių, jei nenorime patekti į bėdą. Tuomet mūsų transporto priemonės nesuges ir galėsime skristi greičiau, kilti aukščiau, be jokių sunkumų.

Taigi, šios taisyklės arba įsakymai yra surašyti Biblijoje, jūsų krikščioniškoje Biblijoje, budistų Biblijoje, indusų Biblijoje. Labai paprasti įsakymai, nurodantys mums neskriausti kaimynų, nežudyti: “*įsakau tau ir draudžiu žudyti*”, nesusidėti ne santuokoje, nevogti, ir t.t.; taip pat nevartoti intoksikantų, prie kurių šiandien priskiriami narkotikai. Tikriausiai Buda žinojo, kad

20-ame amžiuje mes išrasime kokainą ir visą tą šlamštą, taigi Jis pasakė narkotikams ne. Prie narkotikų priskiriami ir visi kiti azartiniai ar bet kokie kiti panašūs dalykai, per kuriuos mūsų protai taip įjunksta į fizinius malonumus, kad pamiršta apie dvasinę kelionę.

Jei norite skristi greitai ir aukštai, nepatirdami pavojų, štai jums fizinės taisyklės, kurios yra analogiškos fizikos dėsniams. Ruošdamiesi paleisti raketą, fizikai turi nepamiršti tam tikrų fizikos dėsnų. Bet turbūt pakaks apie tai, ar ne? Kiek ir kokių gi dar atsargumo priemonių galime imtis. Juk mes norime skristi daug aukščiau už raketas, daug greičiau už NSO. Tačiau yra dar keletas kitų subtilybių, kurias tektų paaiškinti, jei jus tai sudomintų, tačiau tą mes padarysime iniciacijos metu. O dabar mes nenorime jums kvaršinti galvos su tais visais pamokymais ir nurodymais, kuriuos paminėjus jūs ir taip jau dažnai atsakote, “O taip, žinau. Jau žinau. Skaičiau apie juos Biblijoje. Dešimt pamokymų. Ar ne? Dešimt Dievo įsakymų”.

Ir iš tikrųjų, daugelis esame skaitę tuos įsakymus, bet nelabai kreipiame dėmesį į juos, arba ne iki galo juos suprastome. Ar galbūt mes norime suprasti taip, kaip suprantame, o ne taip, kaip reikia juos suprasti. Todėl nepakenktų, jei kartais mums būtų primenama, arba jei paklausytume dar kartelį išsamesnių jų reikšmės paaiškinimų. Pavyzdžiui, Biblijoje, Senajame Testamente, pirmame puslapyje Dievas sako: **“Aš sukūriau visus šiuos gyvūnus, kad jie būtų jūsų draugais ir padėtų jums, o jūs būsite jų šeimininkas”**. Po to jis sako, kad sukūrė maistą gyvūnams, kiekvienai jų rūšiai kitoki. Bet jis nepasakė, kad mes galime juos valgyti. Ne! Tačiau jis sako: **“Aš sukūriau visą maistą, visas žoles pievose ir vaisius ant medžių, kurie yra nuostabaus skonio ir gražūs akiai. Tai bus jūsų maistas”**. Bet daugelis nekreipia į tai dėmesio. O kiek daug Biblijos pasekėjų dar tebevalgo mėsa, nes nesupranta, ką Dievas iš tikrųjų norėjo pasakyti.

Jei pasinertume giliau į mokslinius tyrinėjimus sužinotume, jog mes nesame sukurti taip, kad galėtume valgyti mėsą. Mūsų organizmo sandara, mūsų virškinimo traktas, skrandis, dantys, viskas mumyse yra pritaikyta tik vegetariškai dietai. Tai įrodyta moksliai. Tad nieko nuostabaus, kad tiek daug žmonių serga, greitai pasensta, nusialina, aptingsta ir tampa inertiškais, o juk gimė tokie žvalūs ir šviesaus proto. Ir baigiasi tuo, kad kiekvieną dieną jie vis labiau atbunka, ir kuo toliau, tuo prasčiau jie jaučiasi. Ir tik todėl, kad mes patys žalojame savo “transporto priemonės”, savo “skraidančius objektus”, savo “NSO”. Tad jei norime naudotis šiomis “transporto priemonėmis” nors truputį ilgiau, mes privalome tinkamai jas prižiūrėti.

Na pavyzdžiui, mes turime automobilį. Visi jūs vairuojate automobilius. Kuo viskas pasibaigtų, jei įpiltumėte į jį netinkamo benzino? Kas gi atsitiktų? Jis turbūt pavažiuotų keletą kilometrų ir sustotų. Jūs juk nekaltintumėte mašinos. Tai juk buvo klaida, mes netyčia įpylėme benzino, netinkančio šiam automobiliui. Arba tarkime benzine yra vandens. Automobilis kokį tai laiko tarpsnį riedės, tačiau nesklandžiai. Arba jei mūsų tepalas užsiteršė ir mes jo neišvalėme, automobilis riedės, bet mes turėsime rūpesčių. O kartais jis ima ir sprogs, nes mes neprižiūrėjome jo tinkamai.

Analogiškai, mūsų kūnas yra kaip transporto priemonė ir juo mes galime pasinaudoti, norėdami nuskristi iš čia į amžinybę, į aukščiausius mokslinės išminties lygius. Bet kartais mes patys jam pakenkiame ir nenaudojame jo pagal jo tikrąją paskirtį. Pavyzdžiui, mūsų automobilis turi vežioti mus daugelį mylių, į darbą, pas draugus, pasigrožėti nuostabiais gamtovaizdžiais. Bet jei jo neprižiūrime, pilame netinkamą benzina, nekeičiame tepalo, nevalome vandens bakelio, žodžiu, niekuo nepasirūpiname, automobilio greitis sumažės ir ilgai jis jums netarna. Tuomet mes tik sukiosimės ratais po savo pievutę galiniame kiemelyje. Nors tai irgi visai neblogas dalykas. Tačiau pirkdami automobilį, mes tik eikvojame save (savo paskirtį žemėje). Švaistome pinigus,

laiką ir savo energiją. Ir viskas. Niekas nekaltas, policija jūsų už tai nenubaus. Jūs tik gadinate automobilį, švaistote pinigus, kai tuo tarpu galėtumėte leisti į tolimas keliones, pamatyti daugelį dalykų, pasigrožėti gamtovaizdžiais.

Taip ir mūsų fiziniai kūnai. Galime gyventi šiame pasaulyje, bet galime pasirūpinti, kad šiame fiziniame kūne atsirastų kitas instrumentas, kuriuo galėtumėme nuskrietiti toli už savo pasaulio ribų. Kaip ir astronautas. Jis sėdi raketoje. Raketa – jo instrumentas. Jis turi būti atsargus ir nepažeisti fizikos dėsnių, kad raketa skrietų saugiai ir greitai. Tačiau astronautas, sėdįs viduje, yra svarbus. Raketa jį skraidina į jo paskirties punktą. Raketa nėra svarbiausias objektas – astronautas ir jo paskirties taškas yra svarbiausi. Bet jei jis skraidys ja po Long Island, tuomet tai bus tik laiko švaistymas. Ir mokesčių mokėtojų pinigų švaistymas.

Todėl mūsų kūnas yra labai vertingas, nes jame sėdi pats Mokytojas. Štai kodėl Biblijoje sakoma: **“Nepamiršk, kad tu esi Dievo Šventovė ir Visagalis Dievas gyvena tavėje”**. Arba Šventoji Dvasia. Vienas ir tas pats. Jei mumyse apsigyvenus Šventoji Dvasia ar Visagalis Dievas, galite tai įsivaizduoti kaip nepaprastą dalyką, kaip nepaprastai reikšmingą dalyką! Bet daugelis žmonių perskaito šį sakinį paskubomis ir net nesuvokia jo svarbos, net nebandydami išsiaiškinti. Štai kodėl mano mokiniams patinka sekti mano mokymu ir vadovaudamiesi juo, jie išsiaiškina, kas gyvena juose ir kas glūdi anapus šio pasaulio, kasdienės rutinos ir kovų, pinigų uždirbimo ir praturtėjimo geismo, ir visų materialiujų rūpesčių.

Mumyse slypi daug daugiau grožio, laisvės, daugiau žinojimo. Jei mes žinotume, kaip tinkamai prie šių lobių prisikapstyti, jie būtų mūsų, nes jie mumyse. Tačiau mes nežinome, kur raktas, o užrakinome šį “namą” ilgam ir net pamiršome turį tokį lobį. Tik tiek.

Taigi, taip vadinamas „Mokytojas“ yra vienintelis galintis padėti mums atsirakinti duris, ir parodyti, kas mums teisėtai prigimtinai priklauso. Bet mums reikia laiko, reikia pasiruošti, kad galėtume įeiti į tą namą ir patikrinti kiekvieną jame turimą smulkmenėlę.

Bet kur gi mes buvome? Antrame rate? Ar jums pakankamai įdomu, kad galėtumėte eiti toliau? (Auditorija: “Taip! Taip!”). Jūs norite sužinoti viską, patys net nepajudinę nei piršto? (Mokytoja juokiasi). Puiku! Jums bent jau įdomu išgirsti apie tai, kur jums neteko pabuvoti. Ar ne? Galbūt jūs užsimanysite nuvykti ten. Gerai. Taigi, dabar jūs jau pabuvojote Antrajame Pasaulyje. Aš dar nebaigiau pasakojimo apie jį, bet jūs suprantate, kad negaliu sėdėti čia ištisą dieną. Taigi, po Antrojo Lygio jūs galbūt įgaunate daugiau galių. Jei esate kupinas pasiryžimo ir uoliai to siekiate, jūs pateksite į Trečiąjį, taip vadinamą - Trečiąjį Pasaulį. Tai dar viena aukštesnė pakopa.

Einantysis į Trečiąjį Pasaulį turi būti bent jau visiškai atsiskaitęs su šio pasaulio skolomis. Jei esame skolingi šio fizinio pasaulio karaliui, mes negalime pakilti aukščiau. Tarkime, jei jūs esate nusikaltęs kokioje nors šalyje, jūs patekote į juoduosius sąrašus - jūsų biografija suteršta ir jūs negalite kirsti sienos, norėdamas patekti į kitą šalį. Taigi, šio pasaulio skola apima daugelį dalykų, kuriuos esame padarę mūsų fizinio gyvenimo praeityje, dabartyje ar galbūt ateityje. Už visa tai reikia atsiskaityti, panašiai kaip einant per muitinę, kad galėtume keliauti toliau, į pasaulį anapus. Jau būdami Antrajame Pasaulyje, mes pradėdame ruoštis, dirbame su karma, likusia iš praeito ir šio, dabartinio gyvenimo, nes be praeities karmos mes negalime egzistuoti šiame, dabartiniame gyvenime.

Mokytojai būna dviejų skirtingų kategorijų. Vieni – be karmos, bet jie pasiskolina karma, kad galėtų nusileisti; kiti yra tokie kaip mes, įprastinės būtybės, tik su išgryninta karma. Taigi, bet kas galėtų būti potencialiu Mokytoju, būsimuoju Mokytoju. O

kartais Mokytojas nusileidžia iš aukštesnio pasaulio su pasiskolinta karma. Na ir kaip jums tai atrodo, pasiskolinti karmą? (Mokytoja juokiasi). Tai įmanoma. Tai visiškai įmanoma.

Prieš ateinant į šį pasaulį, mes jau būname čia pabuvoję. Mes jau šimtus metų esame bendravę su šimtais žmonių. Ir tada grįžtame į dangų, į savo buveinę, esančią Penktame ar aukštesniame lygyje. Penktas lygis – tai Mokytojo namai. Yra dar daug lygių virš jo.

Tad kai mes norime sugrįžti, nes jaučiame ilgesį, užuojautą ar, pavyzdžiui, gavę iš mūsų Tėvo kokią nors užduotį - mes nusileidžiame. Ir dėl giminystės su žmonėmis praicityje, mes galime pasiskolinti truputį iš jų sąskaitos, na žinote - karmą. Taip jau yra su tais žmonėmis, nieko gražaus, tik skolos. Mes galime pasiskolinti šiek tiek, o po to mes gražiname viską savo dvasinėmis galiomis, palengva, po truputį, kol užbaigiame savo darbą šiame pasaulyje. Tai jau kitoks Mokytojas. Yra ir Mokytojų iš šio pasaulio, kai jie baigia praktiką, iškart tampa Mokytojais čia, tartum jie būtų baigę aukštąją mokyklą. Taip. Visai kaip universitete. Yra dėstytojai ir yra studentai, kurie baigę mokslus tampa dėstytojais. Tokiu būdu, turime ilgamečius dėstytojus ir tik ką baigusius dėstytojus, ir t.t. Panašiai ir su Mokytojais, yra ir tokių, ir tokių.

Taigi, jei norime patekti į Trečiąjį Pasaulį, privalome būti absoliučiai švarūs, apsivalę visus karmos pėdsakus. Karma – tai pamokymas: “**Ką pasėsi, tą ir pjausi**”. Jei pasėsimė apelsino sėklytę, užsiauginsime apelsinų, jei obels – sulauksime obuolių, taigi - tai yra taip vadinama karma. Sanskrito kalba tai reiškia “priežastis ir atpirkimas”. Biblijoje karma neminima, bet ten pasakyta: “**Ką pasėsi, tą ir pjausi**”. Vienas ir tas pats.

Biblija – tai Mokytojo arba Dievo mokymo sutrumpinta forma, o ir Jo gyvenimas buvo sutrumpinta forma. Todėl Biblijoje nedaug paaiškinimų. Daugelis iš Biblijos variantų buvo cenzūruojami, kad patenkintų taip vadinamus šių judėjimų

lyderius, kurie ne visuomet buvo dvasingi žmonės. Jums pažįstama situacija - kad ir kur bepašisuktum, žmonės perka-parduoda, viską. Makleriai – jų pilna visose gyvenimo sferose. Bet tikroji Biblija yra šiek tiek kitokia, truputį ilgesnė, tikslesnė, lengviau suprantama. Na, bet kadangi nedaug ką galime įrodyti, tai ir nekalbėsime apie tai, idant žmonės neapkaltingų mūsų šventvagyste ir kad išlaikytume galimybę pasakyti bent tai, ką galime įrodyti.

Tuomet jūs manęs turbūt norėtumėt paklausti: “Jūs kalbate apie Antrąjį Pasaulį, Trečiąjį Pasaulį, Ketvirtąjį Pasaulį. O kaip jūs galite tai įrodyti?”. Galiu. Aš galiu tai įrodyti. Jei eisite kartu su manimi, tuo pačiu keliu, jūs pamatysite tuos pačius dalykus. Bet jei neisite, aš jums niekaip kitaip neįrodysiu. Tai jau tikrai. Todėl ir kalbu apie šiuos dalykus, nes jiems yra patvirtinimas. Mes patvirtinome tai šimtam tūkstančių mokinių visame pasaulyje. Todėl galime kalbėti apie tai, ką žinome. Tačiau jūs turite eiti kartu su manimi. Tik taip. Jūs negalite pasakyti: “Nueikite už mane ir papasakokite bei parodykite viską”. To aš negaliu.

Pavyzdžiui, jei aš nepabuvočiau čia, šioje auditorijoje, visai nesvarbu, kiek ir ką jūs man papasakotumėte apie ją. Nepabuvus čia, patirties neatsiras. Teisingai? Taigi, jūs turite eiti kartu su patyrusiu gidu. Šioje auditorijoje yra mano mokinių, skirtingų tautybių, jie jau po keletą kartų yra išbandę tai, apie ką jums čia ką tik kalbėjau, ir įgiję patirtį, kai kurie tik dalinai, kiti – pilnutinai.

O kas už Trečiojo Pasaulio? Jokiu būdu ne pabaiga. Tai, ką aš jums papasakojau, tėra tik dalis visų šių dalykų. Tai kažkas panašaus į kelioninį pasakojimą, kuomet informacija pateikiama mažomis porcijomis, ir tai tik prabėgomis. Net kai skaitome knygą apie kokią nors šalį, tai vis tiek ne tas pats, kas būtų ją aplankyti. Tiesa? Todėl, nors ir turime gausybę knygų apie keliones, apie įvairiausias pasaulio šalis, bet mums labiau patinka nuvykti ten

patiems. Mes žinome apie Ispaniją, Tenerifą, Graikiją iš knygų ar filmų, tačiau važiuojame ten, nes norime patirti tikrąjį džiaugsmą, kuris ateina tik būnant ten, ragaujant siūlomus patiekalus, skanų jūros vandenį, mėgaujantis nuostabiu oru, draugiškų žmonių kompanija ir bendra atmosfera - o to niekada nepatirsime skaitant knygas.

Tad dabar įsivaizduokime, kad jūs jau perėjote Trečiąjį Pasaulį. O kas toliau? Aišku kas - keliaujate aukščiau, į Ketvirtąjį. O Ketvirtajame Pasulyje jau prasideda dar labiau neįprasti dalykai. Mes negalime paprasta kalba aprašyti šių dalykų tiems, kurie šioje srityje tėra mėgėjai, baimindamiesi, kad neįžeistume to pasaulio viešpaties. Nes tas pasaulis toks nuostabus, nors yra ten ir labai tamsių kampelių, tamsesnių nei Niujorkas naktį, kai prapuola elektros srovė. Ar teko patirti jausmą, kai visut visas didžiulis miestas skendi gūdžioje tamsoje? Taip! Ten net dar tamsiau! Ir kol pasiekiate Šviesą, jūs klaidžiojate tarsi kokiame izoliuotame uždraustame mieste. Prieš pasiekiant Dievo pažinimą, mus ten užlaiko. Tačiau keliaujant su Mokytoju, su patyrusiu Mokytoju, jums pavyks įveikti Tamsą. Be jo kelią surasti tokiame pasaulyje praktiškai neįmanoma.

Kai priartėjame prie įvairių egzistencijos plotmių, jau būname patyrę ne tik dvasinius, bet ir fizinius bei intelektualinius pokyčius. Viskas pasikeičia mūsų gyvenime. Mes žvelgiame į gyvenimą kitaip, vaikštome kitaip, dirbame kitaip. Net mūsų darbas, mūsų kasdienis darbas, ir jis įgyja skirtingą prasmę. Mes suprantame, kodėl taip dirbame, kodėl mes turime būti šiame darbe ar kodėl mes turėtume pakeisti tą darbą. Mes suprantame savo paskirtį šiame pasaulyje, mes atsikratėme jaudulio, esame nurimę. Taip! Kupini vidinės harmonijos, kantriai laukiame, kol mūsų misija Žemėje pasibaigs, nes žinome, kur keliausime po to. Mes jau žinome tai dar gyvendami čia. Ir tai vadinama “mirtimi gyvam esant”. Taip, taip! Manau, kai kas iš jūsų esate girdėję apie kažką panašaus, bet aš nepažįstu nė vieno Mokytojo, kuris kalbėtų kitaip,

(Mokytoja nusijuokia), išskyrus tai, kad mes turime patirti tikrąjį vidinį išgyvenimą džiaugsma.

Ar įmanoma, kad apibūdinami Mercedes Benz, žmonės pateiktų skirtingą paveikslą. Mercedes Benz yra Mercedes Benz, ir jį turintys bei pažįstantys žmonės aprašytų jį vienodai. Tačiau mūsų patyrimai yra kažkas skirtingo. Tai ne Mercedes Benz. Todėl, net jeigu aš ir kalbu su jumis paprasta kalba, dalykai, apie kuriuos aš kalbu, nėra paprasti. Jus reikia patirti patiems, ir pasiekiami ši patirtis begalinėmis pastangomis, nuoširdžiai pasineriant į darbą ir su gido pagalba. Taip saugiau. Nors kai kam pavyksta (gal tik vienam iš milijono) pasiekti tikslą vieniem, tačiau jų tyko dideli pavojai ir rizika, o ir rezultatai būna nelabai garantuoti, nevisiškai saugūs.

Kai kurie žmonės praeityje yra taip save išbandę. Pavyzdžiui Swedenborgas. Jam lyg ir pasisekė įveikti šią užduotį vienam. Manoma, kad Gurdjiefas taip pat nuėjo visą kelią vienas. Bet kai aš skaitau apie tokius žmones, jų triūšą, matau, kad jiems tikrai nebuvo lengva, kelionės buvo kupinos pavojų. Ir ne visi iš jų pasiekė aukščiausius lygius.

Po to jūs keliaujate į dar aukštesnį lygį. Po Ketvirtojo patenkate į aukštesnįjį lygį, Mokytojų namus. Tai Penktasis Lygis. Visi Mokytojai atvyksta iš ten. Nors jų lygiai yra aukštesni nei Penktasis, jie apsistoja ten. Tai Mokytojų gyvenamoji vieta. O dar toliau yra daugybė Dievo aspektų, kuriuos sunku suprasti. Bijau, kad visai nesusipainiotumėte, tad tikriausiai apie tai kitą kartą, arba po iniciacijos, kai būsite truputėlį labiau tam pasiruošę; aš taip pat jums papasakosiu šį tą stebėtino apie jūsų vaizduotę. Kaip kartais ji iškreipia daugelį idėjų apie Dievą.

Klausimų ir atsakymų sesija po paskaitos

KI: Jūs minėjote, kad Mokytojas gali pasiskolinti žmonių karma. Ar tokiu atveju tų žmonių karma ištrinama? Ir kokias

pasekmes patiria tie žmonės?

M: Mokytojas gali ištrinti bet kieno karma. Jei jis taip pasirenka. Faktiškai, iniciacijos metu visų mokinių visa karma praeityje – turi būti ištrinta. Aš palieku Jums dabartinę karma, kad galėtumėme tęsti šį gyvenimą, nes kitaip mes iškart numirtumėme. Neturite karmos, negalite gyventi čia. Todėl Mokytojas turi ištrinti tik sukauptą karma, kad žmogus taptų švarus, taip pat jis pasilieka truputį karmos sau, kad galėtų tęsti šį gyvenimą ir padaryti tai, ką turi padaryti šiame gyvenime. O po to – pabaiga. Štai kodėl jis gali eiti, o kaip kitaip jis galėtų eiti? Net jei jis ir švarus šiame gyvenime, tai kokio lygio tas švarumas? O kaip praeitas gyvenimas? Ar suprantate?

Kl: Koks yra jūsų praktikos tikslas?

M: Koks tikslas? Argi dar nepasakiau? Keliauti anapus šio pasaulio, grįžti į Dievo Karalystę, pažinti savo išmintį ir būti truputį geresniu žmogumi šiame gyvenime.

Kl: Ar karma yra visose karalystėse?

M: Ne visose, tik iki Antrosios Karalystės, kadangi mūsų protas, mūsų smegenys – “kompiuteris” yra “pagamintas” Antrojoje Plotmėje. Kai mes leidžiamės žemyn iš aukštesnių plotmių į fizinę plotmę, kad atliktumėme kokį nors darbą (net ir Mokytojas leidžiasi iš Penktosios Plotmės į fizinį pasaulį) mes užsukame į Antrąją Plotmę pasiimti ir įsimontuoti kompiuterio, kad galėtumėme dirbti šiame pasaulyje. Kaip kad naras, besiruošiantis panerti į gelmes. Jis pasiruošia šuoliui, užsideda akvalangą, deguonies balioną ir pan. Jis pats neatrodo juokingai, bet kai jis apsirengia visą amuniciją, tampa panašus į varlę. Štai kaip mes kartais atrodome su šiuo kompiuteriu ir visais fiziniiais dalykais. Be jų mūsų grožis absoliutus. Nors jūs manote, kad jūs dabar esate gražūs, iš tiesų jūs esate bjaurūs, palyginus su tuo,

kokie gražūs jūs esate be visų tų instrumentų/priemonių, kurias tenka užsidėti tam, kad būtų galima panerti giliai į šį pasaulį .

O praeidami Antrąjį Lygį, kai kylame aukštin, mes turime palikti ten kompiuterį, nes ten, aukštai, mums jo nereikia. Naras taip pat, pasiekęs krantą nusiima deguonies kaukę ir visą naro įrangą, ir tuomet vėl atrodo kaip anksčiau. Taip? Tvarka!

KI: Sakėte, kad Antrojo Pasaulio pabaigoje, prieš kylant aukštin, jūs paliekate savo karmą arba jūs turite panaikinti ar išvalyti visą karmą. Ar tai reiškia, kad taip pat ir visą karmą iš praeitų gyvenimų, su kuria jūs atėjote į šį gyvenimą?

M: Taip, nes nereikia kompiuterio, nereikia nieko registruoti. Mes turime karmą, nes turime šį kompiuterį, protą, smegenis, kurių paskirtis yra registruoti kiekvieną patyrimą šiame fiziniame gyvenime. Štai kam jis mums. Ar bloga ta patirtis, ar gera, mes ją ten įregistruojame. Štai ką mes vadiname karma. Kas ta karma? Tai tik patirtys, geros ar blogos, mūsų reakcijos – mūsų mokymosi patirtys daugelyje gyvenimų. Ir kadangi turime tokį dalykėlį kaip sąžinė, mes žinome, kad privalome būti geri, tačiau kartais imam ir nusižengiam. Todėl mes vadiname tai karma. O blogi dalykai slegia mus (kaip kad daug šlamšto ar bagažo) dėl gravitacijos dėsnio; jie stumia mus žemyn ir apsinkina kopimą į kalną. Pasaulyje egzistuoja daugybė moralinių disciplinų – skirtingose šalyse skirtingos taisyklės, papročiai, įpročiai kurie išspraudžia mus į taip vadinamą gėrio ir blogio, kaltės ir nekaltumo koncepcijų rėmus. Bendraujant su šio pasaulio žmonėmis, mes įgyjame gėrio ir blogio, kaltės ir nekaltumo patirtis, kurias apsprendžia konkrečios tautos papročiai, įpročiai bei įstatymai. Mes įprantame taip galvoti ir elgtis, mes esame kalti, esame blogi žmonės. Ir visa tai įregistruojama čia, mūsų kompiuteriuose. Štai kas verčia mus reinkarnotis, pririša mus prie šio fizinio pasaulio ar truputėlių aukštesnio pasaulio. Bet nepakankamai aukštai. Mes neesame pakankamai laisvi. Mes neesame pakankamai lengvi, kad

galėtumėme kilti aukštyne. Dėl šios koncepcijos; dėl šio išankstinio nusistatymo.

Kl: Ar mums gimstant jau būna nulemta, kad mes pasieksime tą ar kitą lygį?

M: Ne, mes galime laisvai pasirinkti, kokių greičių judėti. Pavyzdžiui, jūs įpilate į savo automobilį 100 litrų benzino. Bet jūs galite važiuoti greičiau ir pasiekti savo kelionės tikslą greičiau, tačiau galite važiuoti lėčiau. Taip pat jūs pasirenkate ir lygį.

Kl: Aš tik norėčiau jūsų paklausti štai ko: o angelai, kuriame jie lygyje?

M: Kokiam jie lygyje? O! Tai priklauso nuo to, koks tas angelas.

Kl: Angelas sargas.

At: Angelai sargai gali pakilti iki Antrojo Lygio. Angelų rangas žemesnis, ne toks prestižiškas. Jų paskirtis – tarnauti mums.

Kl: Ir jie niekada neperžengia tos ribos?

M: Ne! Išskyrus tuos atvejus, kai jie turi galimybę tapti žmogiškomis būtybėmis. Jie labai pavydi žmonėms, nes žmonėse Dievas gyvena. Mes turime palankias sąlygas susiliesti su Dievu, tapti viena esybe, o angelai – ne. Tai sudėtinga. Kada nors kitą kartą jums apie tai papasakosiu.

Tai būtybės, sukurtos mūsų patogumui ir, žinote, jų yra įvairių tipų. Pavyzdžiui, jei jį sukūrė Dievas, tuomet jo paskirtis – tarnauti mums. Ir jie neturėtų, neturi keliauti toliau, už Antrojo Lygio ribų. Bet jie galėtų. Kartais kažkas sukuriama ne pagal modelį ir “broko” jau nebeįstaiyti.

Pavyzdžiui, savo name jūs sumontavote ką nors tokio savo patogumui. Ir “tai” fantastiška. Jūs sėdite čia ir galite įjungti ir išjungti šviesas visame name ir sode, galite įjungti ir išjungti televizorių, nes jūs pats “tai” sukonstravote, bet “tai” yra skirta tik jums tarnauti. Nors kai kuriais aspektais “tai” yra tobuliau už jus

patį, nes “tai” sėdi čia ir kontroliuoja viską, o žmogiškomis pastangomis to nebūtų galima padaryti. Tačiau tai nereiškia, jog “tai” tobuliau už jus. “Tai” sukurta tik tam vieninteliam tikslui – tarnauti jums. Nors tai yra tobuliau už jus, bet iš tikrųjų nėra. Tvarkoj. Tai niekada negali tapti žmogiška būtybe, turiu galvoje kompiuterį.

KI: Mokytoja Ching Hai, noriu žinoti, ar tai, kad dabar mes esame kūne... ar gali taip būti, kad mes esame anksčiau prasikalte, jog nebūtume išlaisvinti iš šio kūno? Ar mes visuomet esame buvę tokioje būklėje, o gal anksčiau esame buvę geresnėje? Ar tik šioje? Koks yra pats tinkamiausias požiūris ar nusistatymas, kad būtų galima sparčiai judėti priekin?

M: Palikti kūną ir judėti priekin? Taip, galime, jei žinome kaip. Yra įvairių metodų, kaip apleisti kūną ir leisti kelionėn anapus. Kai kurie netoli tenueina, kai kurie labai toli, o kai kurie – iki pat galo. Sprendžiant iš tų sugretinimų, kuriuos aš esu atlikusi, išbandydama įvairiausias dalykus nuo jaunų dienų – nors ir dabar aš dar vis jaunai atrodau, bet tuomet buvau jaunesnė, šis mūsų metodas yra geriausias, taip! Nuveda į tolimiausią tašką, patį tolimiausiąjį tikslą.

Yra daugybė kitų metodų, ir jei esate linkę eksperimentuoti, prašom rinktis, yra iš ko. Pasiūla didelė: kai kurie veda į astralinį pasaulį, kiti į Trečiąjį ar Ketvirtąjį, bet tik nedaugelis jų gali nuvesti į Penktąjį. O mūsų metodo ir viso praktikavimo tikslas – nuvesti jus į Penktąjį Lygį ir išlaisvinti. Paleisti jus keliauti vieniems. Štai nuo ten, anapus Penktosios Plotmės, mes galime priartėti prie kitokio Dievo aspekto, bet tai ne visuomet malonu.

Mes linkę įsivaizduoti, kad kuo aukščiau, tuo geriau; tačiau ne visuomet tai pasitvirtina. Pavyzdžiui, kartais mes nuvykstame į nuostabius rūmus, mus pakviečia į šeimininko svetainę, vaišina gaiviais gėrimais, skaniais valgiais ir pan. Bet

tada mums topteli pašniukštinti, apsižvalgyti po namą. Užklystame ir į tokią vietą, na žinote, į tokią vietą, kur sukauptamos šiukšlės, atliekos ir visa kita. Tai ne visada svarbu. Užsukame į elektros skydinę už namo, per neatsargumą mus nutrenkia elektra ir užklumpa mirtis. Taigi, ne visuomet būtina arba kartais nepatartina nerti gilyn, bet mes galėtume tai padaryti genami žingeidumo ir siekdami nuotykių patyrimo.

KI: Turiu du klausimus. Pirmas: “Jei mums būtų duota praeito gyvenimo atmintis, iš kurio pasaulio atkeliautų tie prisiminimai?”. Ir antras: “Kaip praeiti gyvenimai susiję su karma bei dabartiniu mūsų supratimu. Ar jie yra dalis nepageidautino bagažo?”

M: Taip, taip. Jie labai susiję. Pirmas klausimas. Iš kur ateina praeities karma? Galima perskaityti ankstesnio gyvenimo ryšius, esu tuo įsitikinusi. Kaip jau minėjau, yra tokia “akašinė” registracija, kaupianti praeitų gyvenimų įrašus. Taip. Tai kažkas panašaus į biblioteką, kuri patalpinta Antrajame Pasaulyje, ir tas, kuriam pavyksta jį pasiekti, gali patekti į ją. Ne kiekvienas gali patekti į Suvienytųjų Tautų biblioteką ir pasinaudoti jos teikiamomis paslaugomis. Bet aš galiu, pavyzdžiui šiandien, nes esu pakviesta skaityti paskaitą. Tiesa? Ne kiekvienas gali čia įeiti, bet jūs galite, nes čia esate vietiniai. Panašiai ir su Antruoju Pasauliu, kai mes patenkame į jį, galime skaityti praeito gyvenimo įrašus. Taip pat patekė į Pirmąjį Pasaulį, tam tikroje jo teritorijoje galime žvilgtelėti į žmogaus praeitą gyvenimą. Tačiau tai nėra labai aukštai ir įrašas nėra pilnas.

O kaip praėjusio gyvenimo patyrimai susiję su dabartine karma? Galime teigti, kad juos mes išgyvenome tam, kad mokėtume gyventi dabartiniame gyvenime. Ką įsisavinote praeityje, atsinešite ir naudositės dabartiniame gyvenime. O praeityje patirti nemalonūs dalykai sukels jumyse baimės pojūtį šiame gyvenime, ypač jei dabartiniame jūsų kelyje pasitaikys kokie nors panašūs simboliai, primenantys praeitą gyvenimą.

Pavyzdžiui, jei praeitame gyvenime patamsyje nukritote nuo laiptų, o šalia nebuvo nieko, kas būtų jums padėjęs, ir jūs rimtai susižeidėte, dabar lipdami laiptais, ypač tamsoje, jūs truputį baiminatės, o kartais net turite prisiversti, kad įveiktumėte baimę ir nepasuktumėte atgal. Arba jeigu praeitame gyvenime jūs studijavote ir gilinotės į kokią nors mokslo sritį, šiame gyvenime jūs, galbūt, nebūsite mokslininku, tačiau susidomėjimas moksliniais tyrinėjimais bus išlikęs. Jūs tiesiog jausite tam potraukį. Štai kaip!

Štai kodėl Mocartas dar tik ketverių metų sulaukęs jau buvo genijus. Jis nuėjo tiesiai prie pianino ir išgarsėjo. Ir liko garsus iki šių dienų. Jis buvo genijumi, nes iki tol, kol pasiekė toki meistriškumo lygį, jis daug ir ilgai mokėsi daugelyje praeitų gyvenimų. Tačiau tuomet, dar nepasiekęs savo karjeros viršūnės, mirė. Jis buvo nepatenkintas, jis nenorėjo atsisakyti karjeros, jis mylėjo muziką. Taigi jis sugrįžo, o jo sukaupta praeityje muzikinio talento patirtis buvo jam sugražinta, nes mirštant jo troškimas tęsti visa tai buvo begalinis.

Kai kurie iš tokių žmonių išmoksta daugelio dalykų Astraliniame pasaulyje arba Antrajame pasaulyje, kol jie vėl atgimsta šiame. Todėl jie yra fantastiškai apdovanoti mokslo, muzikos, literatūros ar bet kokių išradimų srityje; nepaprastų išradimų, kurių kiti žmonės nesupranta ir net negalėtų įsivaizduoti, kad sugebėtų išrasti tokius dalykus. O jie gali, nes yra jau anksčiau juos matę, sužinoję apie juos, išmokę kaip tai padaryti.

Todėl yra du mokymosi būdai. Mokymasis šiame pasaulyje ir mokymasis anapus. Talentingieji, tobulieji, ir t.y. genijai – jie yra ekspertai iš kitų pasaulių, tokių kaip Astralinis ar Antrasis; o kartais tie, kurie labai trokšta, grįžta ir iš Trečiojo pasaulio. Jie yra tobuli. Jie – genijai.

Kl: Paaiškinkite smulkiau, ką reiškia Jūsų iniciacija ir kuo pasižymi inicijuotojo kasdieninė veikla?

M: Pirmiausiai, visa tai nemokama ir nėra reikalaujama jokių išipareigojimų. Vieninteliai būtini išipareigojimai yra sau pačiam, jei užsimanytumėte (po iniciacijos) eiti toliau. Taigi mūsų sąlygos: patirtis – nebūtina, susipažinimas su joga ar kita meditacijos forma – nebūtinas. Jūs tik turite “pasmerkti” save vegetariškai dietai visam gyvenimui: kiaušinių negalima; pienas ir sūris leidžiama. Visa kas nesusiję su žudymu – tinka.

Kiaušinis, nors ir neapvaisintas, dalinai susijęs su žudymu. Be to, jis pasižymi tam tikromis savybėmis pritraukti neigiamą energiją. Todėl daugelis juodosios ar baltosios magijos atstovų bei taip vadinamų vudu praktikuotojų naudoja kiaušinius tam, kad atitrauktų nuo apsėstųjų nors šiek tiek blogos energijos. Žinote apie tai? (Kažkas atsako “Taip”). Žinote? Fantastika! Kad jau nepasiekėme Momentalaus Nušvitimo - bet bent patvirtinimo sulaukiau iškart. (Juokas salėje).

Iniciacijos metu jūs patiriate Šviesą ir Dievo Garsą. Dvasios Muzika, ji vilioja jus link aukštesniojo sąmonės lygio. Jūs suprasite “samadhi” skonį – begalinę ramybę ir džiaugsmą. Po to, jūs toliau praktikuosite namie, jei esate rimtai pasiryžę. Jei ne, aš negaliu jūsų versti ir daugiau nebekvaršinsiu jums galvos. Jei tęsite ir norėsite, kad padėčiau visame jūsų kelyje, taip ir padarysiu. O ne, tai ne. Taip jau yra. Dvi su puse valandos meditavimo kasdien. Anksti ryte prabudus, vakare prieš miegą – dvi valandos, na ir pusvalandukas – per pietų pertrauką. Kai aš iš čia dabar išeisiu per pietų pertrauką, galite pasislėpti kokiam nors kamputyje ir medituoti. Štai jums viena valanda. Vakare dar viena, ar pusė. Tada ryte atsikelkite valanda anksčiau, ir t.t.

Labiau kontroliuokite savo gyvenimą. Mažiau televizijos, mažiau plepėjimo, mažiau telefoninių pokalbių, mažiau laikraščių ir jūs jau turite daug laiko. Taip, tiesa, mes turime daug laiko, bet kartais mes jį veltui švaistome. Kaip ir tą automobilį, kuriuo jūs važinėjatės savo galiniame kiemelyje, vietoj to, kad nuvažiuotumėte į Long Island (Ailendą). Tai taip. Na, tai kaip, ar

tenkina mūsų sąlygas? Tiksliau, jokių sąlygų, nieko daugiau, tik jūsų pasiryžimas praktikuoti visą gyvenimą. Su kiekviena diena jūs patiriate vis kitokius pokyčius į gerąją pusę, jūsų gyvenime vyksta stebuklai, nors jų ir neprašote. Jie tiesiog įvyksta. Tuomet jūs iš tikrųjų patiriate, kas tai yra dangus Žemėje. Bet jūs turite būti labai rimtai nusiteikę tam. Šimtai tūkstančių mūsų mokinių vis dar su manimi, drauge išbuvę daugelį metų, nes jie patiria vis didesnius patyrimus, nes jie rimtai nusiteikę, nes jie nesiliauja praktikavę.

KI: Prašau paaiškinti sąmonės prigimtį.

M: Sąmonės prigimtį? Žinoma. Sunkoka, bet jūs galite pasitelkti savo intelektą, kad geriau įsivaizduotumėte. Tai labai panašu į išmintį, kai jūs kažką žinote geriau, nei kada nors žinojote. Taip, kai žinote kažką, kas yra anapus. Taip pat ir šiame pasaulyje suprantate daug dalykų, kurių anksčiau negalėjote suprasti. Tai ir yra sąmonė.

Ir kai jūs atversite tą sąmonę arba išmintį, jūs iš tiesų suprasite, kas esate ir kodėl jūs čia, kokie dar dalykai ar gyvybės forma be mūsų, šio pasaulio piliečių, egzistuoja anapus. O yra labai daug ko. Taigi sąmonės lygis – tai tarytum skirtingas supratimo laipsnis, visai kaip baigus koledžą. Kuo daugiau jūs mokotės, tuo palaipsniui, iki pat pabaigimo vis daugiau sužinote.

Sunku paaiškinti abstrakčius dalykus, tačiau aš stengiuosi. Tai lyg suvokimas, žinojimas, pajautimas, bet ir tai paaiškinama ne ką lengviau. Kai jūs keliaujate vis į kitus, aukštesnius sąmonės lygius, jūsų pajautimas tampa kitoks. Jūs pažįstate dalykus kitaip, jūs jaučiatės kitaip, absoliutaus nusiramino, ramybės, palaimos būsenoje. Jūsų nevalgina rūpesčiai, viskas kasdieniniame gyvenime tampa paprasta ir aišku. Jūs žinote, kaip tvarkyti reikalus, kaip geriau spręsti problemas. Tai akivaizdu fiziniame lygmenyje, na, o kas dedasi jūsų viduje, ką jūs jaučiate, tą težinote

jūs patys. Taip kaip vaikas, vedęs mylimą merginą, jis vienas nežino, ką jis jaučia. Niekas kitas negali to pajusti už jį.

Kl: Garbingoji Mokytoja, dėkojame Jums už suteiktą galimybę pažvelgti giliau į šiuos dalykus. Norėčiau sužinoti, ar negalėtumėte pakalbėti apie tai, kas man kelia nuostabą. Kodėl šiandien Žemėje yra tiek daug Mokytojų, pasiryžusių padėti mums išmokyti kuo sparčiau, o tuo tarpu praeityje tai buvo taip sudėtinga? Būtų malonu išgirsti.

M: Mielai atsakysiu. Tai todėl, kad mūsų laikais bendravimas ir informacijos perdavimas yra daug paprastesni. Mes daugiau sužinome apie Mokytojus, ne todėl, kad šiandien jų daug, o praeityje nebuvo arba jie buvo atsitvėrę nuo visuomenės. Tiesa, vieni Mokytojai yra labiau linkę bendrauti, kiti yra uždaresni. Tai priklauso nuo Mokytojo pasirinkimo, jo noro dalintis patirtimi ar jo suartėjimo su pasauliečiais. Tačiau visais laikais okytojai egzistavo. Priklauso nuo konkretaus laikmečio poreikio. Tiesiog mums pasisekė, kad mes žinome daugiau apie Mokytojus, žinome, kad jų daug ir įvairių lygių, kadangi turime spaudą, televiziją, radiją, knygas milijoniniais tiražais ir visa ta informacija mus žaibiškai pasiekia.

Senaisiais laikais norint išleisti knygą reikėjo nukirsti medį ir sukapti jį paprasčiausio kirvio pagalba, kuris greitai sulaukdavo savo “galo” ir kitam kartui jau būdavo netikęs; po to reikėdavo medį gludinti įvairiais akmenimis ir panašiais dalykais, ir tik po to raižyti jame žodį po žodžio. Norint pervežti tokių surašytų Biblijų komplektėlių, prireiktų didžiulių sunkvežimių, ištiso jų konvojus, tačiau tada jų nebuvo. Tai štai, mums labiau pasisekė. Mes žinome daug apie daugelį Mokytojų.

Taip, pasisekė. Nes jūs, kaip ir parduotuvėje, galite rinktis, kas jums labiau patinka. Niekas negalės jūsų apgauti, sakydamas “aš geriausias”. Pasitelkdamas savo išmintį ir protą jūs galite palyginti ir priimti sprendimą: “O, šitas tikrai geresnis”, arba

“Man labiau patinka štai tas”, “Jo veidas baisus”, “O antai tas – bjaurus”. (Juokas auditorijoje).

KI: Kadangi paminėjote parduotuvę ir pasirinkimą, ar Jūs pati sutiktumėte inicijuoti žmogų, kuris jau buvo kito Mokytojo inicijuotas?

M: Tik tokiu atveju, jei tas žmogus nuoširdžiai tikėtų mano sugebėjimais, jog man geriau ir greičiau pavyktų nuvesti jį ar ją į aukštesnį lygį. Jei ne, patarčiau pasilikti su savo pirmuoju Mokytoju, ypač jei ryšys su juo dar nenutrūkęs ir pasitikėjimas juo išlikęs. Jei manote, kad jūsų Mokytojas geriausias, nelyginkite ir nekeiskite jo. Jei jus kankina abejonės ir vis nesulaukiate Šviesos ir Garso, apie kuriuos jau pasakojau, tuomet reiktų pabandyti paieškoti kito. Taip taip, nes Šviesa ir Garsas – tai tikro Mokytojo įvertinimo standartinis rodiklis. Jei Mokytojas nesugeba suteikti jums Tiesioginės Šviesos ir Garso, tuomet deja, jis ne tikras Mokytojas. Kelias į dangų apgaubtas Šviesa ir sklidas Garso.

Kaip ir neriant į jūrą, jūs turite pasirūpinti deguonies kauke ir kitais atributais. Kiekvienam tikslui pasiekti būtinos specifinės priemonės. Todėl virš Šventųjų galvų matome aureoles. Tai šviesa. Praktikuojantys šį metodą spinduliuoja tokią pat šviesą, kokia vaizduojama paveiksluose su Jėzumi Kristumi. Ta šviesa matoma žmonėms, kurie turi parapsichinių galių,- mediumams. Todėl Jėzus vaizduojamas su aureole, o Buda – apgaubtas Šviesos. Jei jūs esate atsivėręs (Mokytoja parodo į kaktą), jūs matote Šviesą, gaubiančią tuos, kurie jau pasiekė aukštą šios praktikos lygį. Daug kas gali ją matyti. Ar kas nors iš čia esančių yra matęs? Jūs? Ir ką jūs matėte?

KI: Na, matau auras, auras...

M: Taip, bet auros skiriasi nuo Šviesos. Auros būna įvairių spalvų, kartais juodos, kartais kavos atspalvio, kartais geltonos ar raudonos, priklausomai nuo nuotaikos. O kai jūs matote žmogų su

stipria dvasine/sielos aura, iškart suprantate, jog tai kažkas kito. Viskas aišku?

Kl: Aš kaip ir neturiu klausimo. Aš tik... na, aš anksčiau truputėlį praktikavau radža jogą. Man atrodė, kad aš mačiau auras. Noriu pasakyti, tuomet, kai praktikavau. Mano žinojimas ir supratimas nebuvo gilūs...

M: O dabar jų nematote? Ar matote tik kartais?

Kl: Ne, aš jau nebemedituoju.

M: Todėl ir netekote galios. Turėtumėte vėl pradėti. Aišku, jei tikite tuo keliu. Būtinai medituokite. Juk tai jums tik padės, bent šiek tiek. Tikrai nepakenks.

Kl: Jūsų lankstinuke perskaičiau apie penkis pamokymus. Ar po inicijavimo reikia gyventi pagal juos?

M: Taip, taip ir dar kartą taip. Tai visatos įstatymai.

Kl: Aš nesuprantu, ką reiškia “neištikimybė”?

M: Na, jei jūs jau turite vyrą, tai nederėtų „austi minties“ apie dar vieną. (Girdisi juokas). Labai paprasta. Stenkitės gyventi kuo paprasčiau, be jokių komplikuotų situacijų ar barnių dėl jausmų. Taip. Nes tai žeidžia kitų žmonių jausmus. Negalima kenkti žmonėms, netgi emociškai. Štai taip, stenkitės išvengti konfliktų, kad niekam nesuteiktumėme emocinių, fizinių, dvasinių kančių, o ypač savo mylimiems žmonėms. Tik tiek.

Bet jei jūs jau turite kitą meilės objektą, šiukštu nesakykite apie tai savo vyrui. Pasakydama, tik įskaudinsite jį. Sutvarkykite šį reikalą tykiai, ramiai, bet neprisipažinkite sutuoktiniui. Nes kartais žmonės galvoja, kad jei jie turi “romaną” ir prisipažįsta apie tai žmonai ar vyrui, tai jie pasielgia labai išmintingai ir sąžiningai. Nesąmonė. Nieko panašaus. Jūs jau ir taip prasikaltęs, tai kam dar tą purvą parnešate į namus, taip sudarydami sąlygas pasklisti gandai ir leisdami pašaliniams mėgautis tuo. Nes kai nežinai, tai ir neskauda. O žinojimas (apie

nemalonius dalykus) skaudina. Taigi, tiesiog tyliai užbaikite tą “romaną”, nepulkite į naują, ir situotiniui apie tai “nesigirkite”. Tai tik įskaudintų jį. Štai taip.

KI: Teko pastebėti, kad daugeliui dvasinių Mokytojų nesvetimas humoro jausmas. Koks santykis tarp humoro ir dvasinio praktikavimosi?

M: Manau, tai todėl, kad jie jaučiasi laimingi, yra atsipalaidavę, jų širdžių neslegia jokie rūpesčiai. Jie gali juoktis iš savęs, iš kitų; juoktis iš absurdiškų dalykų šiame gyvenime, kurių kiti taip tvirtai įsikibę ir kuriuos taip rimtai traktuoja.

Kai šiek tiek įvaldome šį metodą, mes tiesiog atsipalaiduojame, liaujamės būti tokie rimti. Jei rytoj mirsime, tai mirsime; jei gyvensime, irgi gerai. Jei visko neteksime – didelio čia daikto. Jai viską turime - tai turime. Pasiėkę nušvitimą mes turime pakankamai išminties ir sugebėjimų pasirūpinti savimi bet kokioje situacijoje. Mes nieko nebijome, atsikratome visų savo nuogaštavimų ir nerimo. Todėl esame nurimę, jaučiamės tarytum atitrūkę nuo šio pasaulio. Tam, ką išigyjame ar ko netenkame, jau nebeteikiame daug reikšmės. Jei daug išigyjame kažko, tai tik kitų žmonių ir mums brangių žmonių labui; mes dalinamės tuo ką turime. Mes ir mūsų gyvenimai nėra tokie svarbūs, kad kovotume ir kankintumėmės, siekdami juos išsaugoti. Jei išsaugome – puiku, bet “nesineriame dėl to iš kailio”. Tačiau tai nereiškia, kad mes visą dieną sėdime vinių prikalinėtoje lovoje ir tik medituojame. Mes taip pat ir dirbame.

Pavyzdžiui, kad užsidirbčiau pragyvenimui, aš tapau ir imuosi rankdarbių. Aš nelaukiu ir nenoriu, kad man aukotų, o mano kuklus uždarbis yra toks didelis, kad aš galiu padėti kitiems. Ir padedu. Pabėgėliams, nukentėjusiems nuo nelaimių. Ir kodėl mes neturėtumėm dirbti? Juk mes turime tiek talentų ir sugebėjimų, o po nušvitimo gyvenimas toks lengvas. Mus paliko

nerimas, esame natūraliai atsipalaidavę. Štai iš kur kyla humoro jausmas. Aš manau, kad taip.

Kaip jums atrodo? Ar aš turiu humoro jausmą? (Auditorija atsako “Taip”) (Girdisi juokas ir plojimai). Tuomet turbūt aš kokia nors Mokytoja, ar ne? (vėl juokas). Tikėkimės, kad taip, jūsų pačių labui, ir kad šias dvi valandas jūs neiššvaistėte veltui, jums neteko klausytis paistalų to, kuris pats nebuvo patyręs nušvitimo.

KI: Norėčiau išgirsti, ką jūs manote apie klausimus, kuriuos mes, beieškančios sielos, visuomet užduodame, bei teorijas ir pasakojimus, kuriuos mums pateikia. Pirma: Kas mes esame? Kas esu aš? Kaip aš patekau į tokią keblią padėtį, kad man reikia grįžti Namu? Kodėl aš palikau Namus ir kodėl taip svarbu sugrįžti Namu? Jūs kalbėjote apie grįžimą į Penktąją Karalystę, ir kad nebūtina keliauti toliau. Bet jeigu dar yra kažkas toliau, tai koks yra to tikslas? Kokį ryšį tai turi su manimi, jei man nėra būtina ten sugrįžti?

M: Na va, jau darosi linksma. (Girdisi juokas ir plojimai). Gerai, juokus šalin! Pirmiausiai, dėl klausimo “Kas esu aš?”, galite kreiptis į Dzen Mokytoją, kurių Niujorko mieste apstu. Paieškokite telefonų knygoje ir pasirinkite kokį nors. (Juokas). Aš nesu šios srities žinovė.

Antras klausimas “Kodėl jūs čia?”. Gal todėl, kad jums čia patinka. Kas gali mus priversti čia būti, juk mes esame Dievo vaikai. Taip vadinami Dievo vaikai yra panašūs į patį Dievą. Argi ne? Princas panašus į karalių, bent jau kai kuriais aspektais, daugiau ar mažiau, arba į būsimą karalių. Taigi, kai jis užsimano kur nors būti, ten ir būna. Mes taip pat turime laisvą valią pasirinkti kur mums būti, danguje ar kur nors kitur, kad patirtumėme viską patys. Jūs tikriausiai pasirinkote būti čia, pačioje pradžioje, prieš daugelį amžių, kad patirtumėte kažką įdomesnio, kažką labiau bauginančio. Mat kai kuriems žmonėms labai patinka bauginantys pojūčiai.

Pavyzdžiui, princas. Jis gali būti rūmuose, bet galėtų klajoti po džiungles, nes jam patinka tyrinėti viską, kas sutinkama gamtoje. Juk galėtų taip būti. Galėjo nutikti taip, kad mums labai įkyrėjo danguje, nes viskas mums buvo padėta „ant lėkštelės“ prie mūsų rūmų durų, tad panorome ką nors padaryti patys. Kaip ir karališkoji šeima, kartais ji užsimano pasigaminti valgį pati ir nepageidauja, kad tarnai maišytųsi aplinkui. Jie išsiteplioja patys iki ausų, ir viską aplink ištepa kečupu ar aliejumi, bet jiems smagu. Nors ir nelabai karališka - bet jiems tai patinka.

Na štai, kad ir mano pačios pavyzdys. Labai daug žmonių norėtų būti mano vairuotojais. Kasdien kur benueičiau, žmonės mielai siūlosi mane pavėžėti. Bet kartais man patinka vairuoti pačiai. Aš važiuoju savo nedūmijančiu elektriniu triratuku dešimties kilometrų per valandą greičiu. Man labai patinka taip važinėti. Tačiau visur, kur benuvažiuočiau, žmonės mane pastebi, todėl kartais užsimanau nuvykti į tokią vietelę, kur manęs niekas nepažįsta. Mat iš prigimties esu drovi ir būna minučių, kai norisi pasislėpti nuo per didelio dėmesio, kurio susilaukiu, kai pradėjusi skaityti paskaitas (nes žmonės mane „atkapstė“ ir įkalbėjo) išgarsėjau. Negaliu pabėgti nuo viso to taip dažnai kaip norėtusi, bet vis tiek kartais tą padarau, kokiems 2-3 mėnesiams pasprunku. Kaip išpaikinta žmona, sprunkanti nuo vyro. Toks mano pasirinkimas.

Taigi, jūs tikriausiai taip pat pasirinkote kurį tai laiką pabūti čia. Ir galbūt atėjo laikas, kai jūs panorote keliauti, nes užtektinai sužinojote apie šį pasaulį ir jaučiate, jog jau nebėra ko mokintis. Be to, pavargote ir norite pailsėti. Nuvykti Namų ir pirmiausiai kaip reikiant pailsėti. Tuomet nuspręsti, ar vėl leistis į nuotykių kupiną kelionę, ar ne. Štai viskas, ką šiuo momentu galiu Jums pasakyti.

O kodėl jūs turite vykti Namų? Ir kodėl į Penktąją, o ne į Šeštąją karalystę? Čia jau jūsų apsisprendimo reikalas. Iš Penktosios galite keliauti kur tik pageidaujate. Aukščiau yra dar

daug daugiau kitų lygių. Tiesiog Penktajame patogiau, aplinka neutralesnė. Nes kylant dar aukščiau darosi nelabai jauku, perdaug galybės. Galite nukeliauti ten trumpam, bet manau, kad ilsėtis ten jums nesinorėtų.

Pavyzdžiui, jūsų namas nuostabus, bet jame yra ir tokių vietų kaip tualetas, ir tose namo dalyse jums nesinorėtų ilsėtis amžinai, nors tie kambariai ir būtų už namo. Čia kaip kopiant į kalną, kuo aukščiau, tuo gražiau - tačiau poilsiui reikia ne tokios vietos. Arba jūsų namo elektros skydinėje. Generatorius užia, triukšmas apkurtina, karštis, net tvanku. Ir pavojinga. Taigi, užsibūti ten visai nenorėtumėte, nors ši patalpa reikalinga, aprūpina namą elektra. Tiek.

Yra daug Dievo aspektų, kurių net negalėtume įsivaizduoti. Mums visuomet atrodo, kad kuo aukščiau kylame, tuo daugiau meilės. Tačiau meilės yra įvairių rūšių: audringa meilė, stipri meilė, švelni meilė, neutrali meilė. Taigi, priklauso nuo to, kuri iš jų jums pakeliama. Dievas atsiunčia mums įvairių lygių meilę. Na, taip. Įvairiuose lygiuose sklinda įvairūs meilės lygiai iš Dievo. Bet kartais ji tokia stipri, kad rodos, šonkauliai braška.

KI: Aplink save matau tiek destrukcijos, alinama aplinkos ekologija. Žiaurumas su gyvūnais. Man tiesiog įdomu, kaip jūs tai suvokiate ir ką jūs galite parekomenduoti žmonėms, bandantiems dvasiškai atitrūkti nuo šio pasaulio, kad galėtų padėti jiems sutvarkyti aplinką ir sustabdyti niokojimo procesą? Ar manote, kad pakanka nuvykti anapus šio pasaulio, kad suprastume, ką paliekame čia, ir ar Jums atrodo, kad mes, esantys šioje plotmėje, privalome pabandyti sumažinti kančios mastus? Ir ar tai bent kiek padės?

M: Žinoma, padės. Bent jau mums patiems, mūsų sąžinei, nes pasijusime kažką darą ir kad stengėmės iš visų jėgų, kad gyvenantys šalia mūsų kentėtų nors šiek tiek mažiau. Aš visa tai darau. Viską. Dariau, darau ir darysiu.

Jau minėjau, kad mūsų finansiniai ištekliai yra paskirstomi įvairioms organizacijoms, kartais net į kitas šalis, kai jos išgyvena katastrofas. Nenorėčiau labai girtis apie tai, bet kad jau paklausėte, tai pasakysiu, kad pernai padėjome filipiniečiams pakeisti jų Mt. Pinatubo. Mes padėjome nukentėjusiems nuo potvynio Aulake bei Kinijoje, ir t.t. Dabar bandome padėti Aulako pabėgėliams mėginant palengvinti Suvienytųjų Tautų atsakomybės našta, jei ST priims mūsų pagalbą. Bet mes bandome. Mes teikiame jiems finansinę paramą, taip pat galėtumėme apgyvendinti juos, jei ST sutiks ir duos palaiminimą.

Taip, mes darome viską, apie ką jūs teiraujatės, ir kad jau esame čia, galėtume kiek įmanoma apvalyti aplinką. Mes padedame kenčiantiems bei stengiamės pakelti pasaulio moralinį lygį. Dvasiškai ir fiziškai. Kai kuriems žmonėms nereikia mano siūlomo dvasingumo. Jie nori tik fizinės pagalbos. Tad, mes dvasingai teikiame jiems fizinę pagalbą. Tą mes darome; todėl aš turiu dirbti ir uždirbti. Todėl aš nenoriu gyventi iš žmonių aukų

Visi mano vienuoliai ir mokiniai turi dirbti, kaip ir jūs. Neskaitant darbų, kurių pagalba mes uždirbame pinigus fizinei paramai, mes padedame morališkai stengiantis palengvinti pasaulio kančias. Mes turime tai daryti. Tad matote, mes nesėdime visą dieną “samadhi” būsenoje džiugiai leisdami laiką. Jei įsivaizduojate Budą tokiu, tai jis labai savanaudiškas. Mums tokio čia nereikia. (Juokas).

KI: Jūs kalbėjote apie lygį, kuriame suvokiame apie galias, kurios ateina iš to suvokimo. Na, o kaip čia yra, jei tu suvoki tas galias, bet nežinai jų turįs, bet tu jas suvoki. Net pajunti jas, kaip kad Jūs pajuntate. Kaip pasinaudoti jomis? O gal nesinaudoti? Jei tu jomis nesinaudoji, tai kaip neprarasti kantrybės dėl visų aplinkui bevykstančių dalykų, matant kaip lėtai gėrio kovos prieš blogį procesas slenka žemiškuoju būdu ir žinant, kad galima tiesiog pasimelsti ar dar ką nors padaryti, kad sprendimas “nusileistų” kuo

geresnis ir kuo greičiau. Ką tai reiškia ir kaip tuo pasinaudoti, tikintis, kad gausi palaiminimą ir viskas baigsis gerai? Ar suprantate, ką noriu pasakyti?

M: Taip, taip, kuo puikiausiai suprantu. Jūs teiraujatės, iš kur semtis kantrybės iškęsti matant tai, kaip biurokратиškai lėtai sprendžiami reikalai, tuo tarpu kai jūs turite galių jiems paspartinti. Ar ne? Ar jūs turėtumėte melstis, arba panaudoti magiją ar tiesiog ištiesti pirštą ir paspausti, stumtelėti. Aš taip supratau? Ne. Aš turiu kantrybės, nes mes turime dirbti šiam pasauliui įprastu tempu, kad nesukeltume chaoso. Taip.

Pavyzdžiui, vaikas nesugeba greitai bėgti. O jūs skubate, jūs bėgate ir vaikas suklumpa ir pargriūva. Todėl turime būti kantrūs. Nors ir turime galių, tačiau einame kartu su vaiku, taikydami prie jo žingsnelių tempo. Todėl kartais ir mane apima neviltis, aš nekantrauju, bet aš turiu prisiversti, turiu išmokti būti kantria. Todėl aš einu nuo vieno prezidento prie kito, nuolankiai lankstausi jiems, nors ir siūlydama pilną finansinę paramą, kad tik būtų greičiau sprendžiami pabėgėlių reikalai. Mes atiduotume viską, milijonus dolerių, net milijardus. Mes turime pereiti per visą tą biurokratinę sistemą. Duokite Cezariui tai, kas Cezariui priklauso.

Taigi, aš neketinu pasinaudoti savo galva ar parodyti pirštu į Suvienytąsias Tautas, ar versti jas bėgti. Jokiu būdu ne. Pasinaudodami savo dvasinėmis ar magiškėmis galiomis mes užtrauktumėme pasauliui daug bėdų. Taigi, viskas turi tekėti įprasta vaga. Tačiau, pasitelkdami dvasinio gydymo galią, dvasinę išmintį, supratimą, mes galime pakylėti žmonių sąmonę iki aukštesnio lygio, perduoti jiems tą svarbią žinią, kuri priverstų juos suprasti, kad jie to nori ir yra pasiryzę veikti išvien. Šis kelias, o ne magiškųjų galių naudojimas, yra geriausias. Aš niekada sąmoningai nesinaudoju magiškėmis galiomis, nei jokioje gyvenimo srityje. Tačiau stebuklai įvyksta savaime aplink tuos, kurie praktikuoja dvasingumą. Tai vyksta natūraliai, o ne kažkam

panorėjus. Nesistengiant paskubinti. Nieko gero iš to. Vaikas nesugeba bėgti. Ar suprantate mane? Ar patenkinti mano atsakymu?

Jei kuris nors iš mano atsakymų jūsų netenkina, pasakykite, aš pasistengsiu paaiškinti išsamiau. Bet tikiu, kad esate šviesaus proto, kadangi esate išrinkti kaip gabiausieji visų tautų atstovai. Todėl aš labai nedetalizuoju savo atsakymų.

Beje, kaip puiku, kad turime Suvienytąsias Tautas. Taip, taip. Mes užgniaužiame tiek daug pasaulio konfliktų ir karų, nors galutinai jų eliminuoti negalime. Tačiau aš skaitau jūsų knygas apie Suvienytąsias Tautas. Aš stebėjau Suvienytųjų Tautų darbą ir turiu pagirti jų pastangų efektyvumą gelbstint įkaitus, kai tuo tarpu kiti žmonės nesugeba jų išgelbėti. Visos pasaulio pajėgos negali išgelbėti, o vienas Suvienytųjų Tautų įgaliojimas emė ir padarė. Ir dar daug kitų dalykų, susijusių su stichijų, nelaimių padarinių likvidavimu, pabėgėlių problemomis.

Girdėjau, kad jūs turite dvylika milijonų pabėgėlių. Didelė atsakomybė. Argi ne? Laukia dideli darbai. Nes karai tebevyksta ir netvarkos pasaulyje tiek daug. Taigi, kaip nuostabu, kad turime Suvienytąsias Tautas. Taip, labai gerai!

KI: Mokytoja Ching Hai, labai jums ačiū, kad pasidalinote su mumis savo išmintimi. Aš noriu paklausti apie pasaulio gyventojų skaičiaus didėjimą ir su tuo susijusią toliau vykstančio aplinkos niokojimo problemą, bei maisto poreikio tolimesnį augimą. Ar nepakomentuotumėte gyventojų skaičiaus didėjimo? Ar tai pasaulio karma? O gal tai sukurs tam tikrą karmą ateityje?

M: Tai, kad pasaulyje daugėja žmonių, yra nuostabus dalykas. O kodėl ne? Pilnesnis, triukšmingesnis pasaulis, smagiau jame gyventi. Argi ne? (Auditorija juokiasi). Bėda ne ta, kad mūsų per daug. Tiesiog mes netolygiai pasiskirstę. Žmonės susigrūdę tam tikrose pasaulio teritorijose ir nenori persikelti kitur. O turime beribius plotus negyvenamos žemės, kurie niekada nebuvo

naudojami, daug negyvenamų salų, daug didžiulių plokštikalnių, kuriuose tik žaliuoja miškai ir daugiau nieko. O žmonėms patinka grūstis, pavyzdžiui Niujorke, (girdisi juokas) nes čia smagiau. Jei vyriausybės galėtų sukurti darbo vietų, pramonę, įdarbinimo sistemas įvairiose tokiose vietose, žmonės vyktų dirbti ten. Tačiau jie grūdasi į kelias vietas, nes tik jose jie gali rasti darbo ir jaustis saugiai. Jei saugumo, garantijų bei įsidarbinimo galimybių atsirastų kitur, žmonės vyktų ten, ieškodami galimybių dirbti ir gyventi. Tai labai natūralu.

Todėl nėra ko nerimauti dėl per didelio gyventojų skaičiaus. Mums tereikia būti labiau organizuotais, kad atsirastų daugiau galimybių pasaulio žmonėms bet kur įsidarbinti, gyventi ir jaustis saugiai. Tuomet visur bus tokia pati padėtis. Ir nesijausime taip, tarytum mūsų būtų per daug.

O į klausimą apie maistą atsakyčiau taip. Jums vertėtų žinoti, nes Amerikoje tiek daug informacijos apie tai, kaip išsaugoti pasaulį. Vegetariška dieta vienas iš geriausių būdų pasaulio resursams išsaugoti ir pamaitinti visus žemės gyventojus. Juk tokia gausybė vegetariško maisto, tiek daug energijos, elektros, medikamentų iššvaistoma gyvulių auginimui, kai tuo tarpu visą tai būtų galima paskirti tiesiogiai žmonių pamaitinimui. Daugelis Trečiojo pasaulio šalių parduoda proteinu praturtintą vegetarišką maistą žemomis kainomis. Tačiau tai nepasitarnauja kitų pasaulio tautų gyventojams. Jei tik galėtumėme paskirstyti visą maistą tolygiai - vegetariška dieta padėtų tai padaryti, ne tik sau, ne tik gyvūnams, bet ir visam pasauliui.

Viename iš mokslinių tyrimų žurnalų jau perskaičiau, kad jei visi pasaulyje maitintųsi vegetariškai, pasaulis nebadautų. Bet kad pasiektume šį tikslą, mes turime būti organizuoti. Pažįstu vieną žmogų, kuris iš ryžių sėlenų gali pagaminti maistingą maistą ir net pieną. Kai mačiausi su juo, mes kalbėjomės apie tai. Jis sakė, kad išleido apie 300 000 dolerių tam, o pagamintu maistu gali išmaitinti 600 000 žmonių Ceilone, vargšų, badujančių žmonių,

motinų su kūdikiais ir t.t. Fantastika. Ir jei badas egzistuoja, tai ne todėl, kad mums trūksta gamtinių resursų, o todėl, kad mes juos švaistome. Dievas nebūtų mūsų palikęs čia numirti iš bado. Mes patys mariname save bado.

Todėl turime sustoti ir viską pergaltoti, perorganizuoti pasaulį. Bet tam būtinas pasaulio šalių vyriausybių palaiminimas. Jie turi mus palaiminti savo absoliutiniu sąžiningumu, švarumu, garbingumu ir troškimu tarnauti žmonėms, o ne sau patiems. Jei tokio palaiminimo sulauktume iš visų šalių vyriausybių, problemų nebeliktų. Jokių.

Mums reikia gerų lyderių, gerų ūkio organizatorių, vadovujančių talentų ir sąžiningų vyriausybių. Tačiau to nepasieksime, kol dvasingais netaps daugybė žmonių ar, idealiausiai, visi žmonės. Tada jie žinos ką reiškia tvarka, ką reiškia įstatymai, ką reiškia būti doru ir švariu. Tada jie mokės pritaikyti savo išmintį ir sugalvos daug dalykų, ir perorganizuos visų gyvenimus.

KI: Bet atrodo, kad tai labai sunki užduotis, nes, kaip aš suprantu, ekologijos niokojimas šiandieną yra susijęs su augančio gyventojų skaičiaus augančiais poreikiais gyvenamajam plotui, namams; poreikiu gyventi taip, kaip 20 amžiuje mokame ir norime.

Tarkime džiunglės Brazilijoje – ekologinė destruktija, miškų niokojimas.. O žemė be medžių – plika dykynė, todėl tiek daug potvynių. Šie reiškiniai nėra nesusiję su gyventojų pertekliumi.

M: Taip, žinoma, viskas pasaulyje tarpusavyje susieta. Todėl vienintelis sprendimas – spręsti iš esmės, pradėti nuo šaknų, o ne nuo šakų. O šaknys – tai dvasinis stabilumas. Ar suprantate mane? (Pasigirsta plojimai).

Todėl mūsų tikslas – skleisti dvasinę žinią, tai ką mes žinome, ir laikytis dvasinės disciplinos. Būtent šito žmonėms trūksta. Viskas tvarkoje, jei jūs įsijungiate elektrinį prietaisą,

užsidegate šviesą, pasileidžiate triukšmingą muziką ir pasineriate į “samadhi”. Bet jei jumyse nėra moralinės disciplinos, tuomet jūs kartais tik veltui švaistote energiją blogiems dalykams, be jos jūs nesugebate kontroliuoti savęs.

Todėl šioje grupėje mes laikomės ir stengiamės pirmiausiai išmokyti žmones paklusti įstatymams. Įstatymai – svarbūs dalykai. Mes turime žinoti kur mes einame ir kaip, kurlink nukreipti savo Galias. Jėga be meilės, be užuojautos, be tinkamo moralinių vertybių supratimo niekam verta, ji tampa juodąja magija, piktnaudžiovimu. Taip. Iš čia atkeliauja juodoji magija.

Taigi, nušvitimą pasiekti lengva, sunku jį išlaikyti. Mūsų kelyje, jei jūs nesate tinkamai disciplinuotas ir moraliai apsirūpinęs, Mokytojas atims iš jūsų truputį jūsų Galių, kad jūs negalėtumėte jomis piktnaudžiauti ir pakenkti visuomenei. Toks štai skirtumas tarp mūsų ir mokinių. Mokytojas gali kontroliuoti, jis turi tą galią – Mokytojo Galią. Mokytojo Galią, ar ne taip?

Aš labai laiminga, sulaukusi iš jūsų tokių protingų klausimų. Labai protingų.

Žmonės taip elgiasi, nes jie nepakankamai išmintingi, jie niokoja žemę, kaip jūs minėjote, ar daro dar ką nors tokio panašaus, tiesiog todėl, kad jiems trūksta išminties. Taigi, pagrindas, šaknys – išmintis, dvasinis praktikavimas. Tad nušvirkite.

Ačiū už dėmesį. Viso geriausio.